

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/168/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312206853
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5312206853.4

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov senátu JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Adriany Gallovej, v právnej veci žalobcu: Y. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y., N. XXX, zastúpený advokátom JUDr. Marekom Belkom, so sídlom P. H. XXXX, P., proti žalovanému: Z. K., nar. XX.XX.XXXX, I. K. XXX, H., zastúpený spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Stopka, JUDr. Blendovský, JUDr. Strapáč, PhD.; s.r.o., Potočná 2835/1A, Čadca, IČO: 36 866 849, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Čadca, č.k. 4C/101/2012-285 zo dňa 5. novembra 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca, č.k. 4C/101/2012-285 zo dňa 5. novembra 2015 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd podielové spoluvlastníctvo žalobcu a žalovaného k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX kat. územie H., ako rodinný dom č. XXX na parcele CKN č. 5137 - zastavaná plocha, nádvoria o výmere 121 m², na LV č. XXX kat. územie H., ako parcela CKN č. 5137 - zastavaná plocha, nádvoria o výmere 121 m², zrušil a nehnuteľnosti prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného Z. K. (výrok I.). Žalovanému súd uložil povinnosť vyplatiť žalobcovi titulom vyporiadacieho podielu sumu 16.706,03 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 3.809,14 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Mareka Belku (výrok III.). Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť Slovenskej republike na účet Okresného súdu v Čadci titulom doplatku súdneho poplatku za návrh sumu 102,00 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca podaním zo dňa 28.06.2012 domáhal sa zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k označeným nehnuteľnostiam, pričom zúčastnené strany sú spoluvlastníkmi každý v rozsahu 1-ice k nehnuteľnostiam. Pri užívaní nehnuteľností vznikali nezhody, a preto žalobca inicioval mimosúdnu dohodu, v rámci ktorej navrhoval rozdeliť rodinný dom na dve samostatné bytové jednotky so samostatným vstupom a alternatívne navrhol, aby žalovaný vyplatil žalobcovi sumu 15.000,00 Eur s tým, že žalovaný bude výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností. Žalovaný obidva návrhy bez závažných dôvodov odmietol. Žalobca mal záujem zveľadiť spornú nehnuteľnosť a vytvoriť bytovú jednotku so samostatným vchodom, aby tu mohol žiť so svojou rodinou, zabezpečil prístupovú cestu, oplotenie, výmenu strešných odkvapov, tiež nové geometrické zameranie. Žalovaný si neustále robí výhradné právo na spoločný vchod do rodinného domu a tiež do pivničných priestorov, z čoho vznikajú konflikty. Žalobca mal záujem vytvoriť si s manželkou a deťmi domácnosť v uvedenom rodinnom dome, avšak žalovaný mu odmietol udeliť súhlas k zriadeniu trvalého bydliska, preto žalobca bol nútený vytvoriť si domácnosť v Českej republike. Žiadal zrušiť a vyporiadať podielové spoluvlastníctvo predajom nehnuteľností tretím osobám a rozdeliť výťažok z nehnuteľností v podiele 1/2-ice. V konaní žalobca ponechal na rozhodnutí súdu, či súd rozhodne o prikázaní nehnuteľností žalovanému oproti výplate žalobcu, alebo nariadi predaj nehnuteľností.

3. Žalovaný nesúhlasil s predajom nehnuteľností tretím osobám, pretože rodinný dom postavili rodičia žalovaného, v ktorom býva od roku 1976 so svojou manželkou. V roku 1993 pôvodní vlastníci previedli vlastnícke právo na svoje deti: na žalovaného a na dcéru - matku žalobcu. Sestra žalovaného - matka žalobcu v rodinnom dome nikdy nebývala. O dom sa staral výlučne žalovaný a jeho rodina a výlučne len oni investovali do domu. Vykonali jeho opravy, údržbu. Matka žalobcu v dome mala vyčlenené poschodie, ktoré do dnešného dňa nie je upravené, nie je tam voda, kúrenie, odpad a podobne. Žalobca niekoľkokrát uviedol, že má úmysel poschodie rodinného domu prerobiť a prispôbiť na užívanie. Vybudoval samostatný prístup a vchod na poschodie rodinného domu. V čase, kedy žalovaný ešte komunikoval so žalobcom, prejavil záujem odkúpiť jeho spoluvlastnícky podiel, k dohode nedošlo. Od roku 2012 zúčastnené strany prestali komunikovať. Deti žalovaného si vyriešili svoje bytové otázky a odsťahovali sa z rodinného domu. Žalovanému stačí pre život prízemie. Za všeobecnú cenu pozemku a domu považoval sumu 14.600,00 Eur. Tvrdil, že dom je deliteľný, dôkazom čoho je skutočnosť, že je vytvorený samostatný prístup na prvé poschodie. Nehnuteľnosť je možné rozdeliť aj horizontálne. Zároveň tiež uviedol, že nie je schopný vyplatiť žalobcovi 15.000,00 Eur, tak ako to žiadal v návrhu a s touto cenou nesúhlasil. V prípade, že by súd dom prikázal žalobcovi, žalovaný nemá kam ísť a stal by sa z neho bezdomovec. Žiadal dom prikázať do výlučného vlastníctva žalovanému.

4. Z vyjadrení účastníkov mal súd preukázané, že žalovaný nesúhlasí so žiadnou variantou zrušenia podielového spoluvlastníctva. Nesúhlasí s rozdelením nehnuteľností, pretože nechce znášať náklady, nesúhlasí s prikázaním svojej osobe, pretože sa vyjadril, že síce chce, aby bola nehnuteľnosť jemu prikázaná, ale odmieta žalobcovi zaplatiť výplatok za vyporiadanie nehnuteľností. Rovnako nesúhlasí ani s predajom tretím osobám. Z uvedených dôvodov súd nariadil znalecké dokazovanie na zistenie všeobecnej hodnoty sporných nehnuteľností. Znaleckým posudkom mal zistené, že všeobecná hodnota rodinného domu je 35.549,49 Eur a všeobecná hodnota pozemku je 557,81 Eur, spolu 36.107,30 Eur. Všeobecná hodnota spoluvlastníckeho podielu žalobcu je 1-ica, teda 18.053,65 Eur a rovnako aj hodnota spoluvlastníckeho podielu žalovaného. Žalobca zhodnotil nehnuteľnosť prístavením schodov, ktoré majú tvoriť samostatný vstup do domu na poschodie. Všeobecná hodnota vynaložených investícií zo strany žalobcu je 468,38 Eur. Žalovaný vynaložil do nehnuteľnosti investície, a to investoval do kotla na tuhé palivo, bojler na ohrev teplej úžitkovej vody v suteréne, na prízemí bola prestavaná kúpeľňa s vybavením, boli tu vymenené dve okná, obklad stien, rohová vaňa s obkladom, nové WC, umývadlo, vodovodná batéria a dlažba. V kuchyni bol vymenený sporák, časť podláh v obytných miestnostiach a nové vonkajšie plastové rolety. Všeobecná hodnota vynaložených investícií žalovaným je 3.163,62 Eur. V nadväznosti na uvedené súd ustálil, že k polovici spoluvlastníckeho podielu žalobcu vo výške 18.053,65 Eur pripočítal polovicu zhodnotenia, ktoré realizoval žalobca vo výške 234,19 Eur a odpočítal polovicu zhodnotenia, ktoré realizoval žalovaný v celkovej výške 1.581,81 Eur. Tak súd dospel k výslednej sume 16.706,03 Eur, ktorú je povinný žalovaný vyplatiť žalobcovi titulom vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Zdôraznil, že v zmysle § 142 Občianskeho zákonníka je súd povinný rozdeliť vec, ak je objektívne deliteľná. U nehnuteľností sa má na mysli deľba vo zvislom smere, vertikálnom, nie deľba v horizontálnom smere. Súd považoval stavbu - rodinný dom za nedeliteľný vo zvislom smere z toho dôvodu, že zúčastnené strany nie sú ochotné vynaložiť finančné prostriedky na rozdelenie. Deľba pritom musí byť vo zvislom smere tak, aby po zrušení vznikli samostatné veci z hľadiska predmetu občiansko-právnych vzťahov aj z hľadiska stavebného. Keďže stavebnými úpravami majú vzniknúť samostatné budovy, rozdelenie v horizontálnej línii neprichádza do úvahy, ale len v línii vertikálnej. Z uvedeného dôvodu je tvrdenie žalovaného, že možno rozdeliť dom horizontálne, právne irelevantné. Horizontálne možno rozdeliť rodinný dom len z hľadiska rozdelenia užívania, nie však z hľadiska reálneho rozdelenia vlastníckeho práva. Nikoho nemožno nútiť, aby zotrval v spoluvlastníctve, pričom je zrejmé, že žalovaný núti žalobcu, aby zotrval v spoluvlastníctve tým, že znemožňuje žalobcovi akýkoľvek postup, akékoľvek riešenie situácie. Z uvedených dôvodov súd považoval nehnuteľnosť za nedeliteľnú z právneho hľadiska a pristúpil k druhému spôsobu vyporiadania podielového spoluvlastníctva podľa § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka prikázaním veci za primeranú náhradu jednému zo spoluvlastníkov, ktorý by mohol vec účelne využiť. Žalovaný prejavil záujem, aby vec bola prikázaná do jeho výlučného vlastníctva, pretože v nej žije 37 rokov a nehnuteľnosť aj zhodnotil. I keď žalovaný odmietal žalobcovi vyplatiť vyporiadací podiel, súd rozhodol o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva prikázaním nehnuteľností žalovanému, aj keď za dobu dvoch rokov nepredložil dôkaz o tom, že má k dispozícii finančné prostriedky na výplatu žalobcu. Súd dospel k záveru, že po rozhodnutí súdu žalovaný bude mať podklad pre poskytnutie úveru, z ktorého môže žalobcu vyplatiť a ktorý môže splácať v mesačných splátkach. Naviac, ide o otcovizeň

a nie je v záujme ani jedného z účastníkov konania, aby nehnuteľnosť bola predaná tretím osobám. Súd nevyhovel návrhu žalovaného na vypracovanie kontrolného znaleckého dokazovania ohľadne hodnoty nehnuteľností, pretože tento návrh považoval za účelový s cieľom predĺžiť konanie a za účelom zabezpečenia finančných prostriedkov na výplatu žalobcu. Súd poukázal tiež na skutočnosť, že žalovaný mal možnosť byť pri ohliadke spolu so znalcom a produkovať tvrdenia a dôkazy. Taktiež po nariadení znaleckého dokazovania mal možnosť vyjadriť sa k osobe znalca, doplniť tvrdenia a dôkazy ku dňu vyhotovenia znaleckého posudku. Právny zástupca žalovaného sa opakovane nevyjadril ku znaleckému posudku napriek urgenciám zo strany súdu, v stanovených lehotách nenavrhol výsluch znalca, nenavrhol kontrolné znalecké dokazovanie, nenavrhol iné dôkazy. Urobil tak až v deň pojednávania samostatným podaním, avšak na pojednávanie sa nedostavil. Súd mal za to, že právny zástupca žalovaného takýmto procesným návrhom sledoval odročenie pojednávania a nie skutočný záujem o vykonanie uvedených dôkazov, ktoré nenavrhol počas dlhej doby, a to napriek urgenciám súdu, napriek uloženej poriadkovej pokute. Súd konal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného aj jeho právneho zástupcu, pričom zdôraznil, že na pojednávaní dňa 05.11.2015 neboli vykonávané žiadne dôkazy, takže žalovaný nemohol byť ukrátený na svojich právach a taktiež sa mohol vyjadriť aj písomne buď sám alebo prostredníctvom svojho právneho zástupcu.

5. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že žalovaný nechcel uzavrieť dohodu o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, a preto bol žalobca nútený žalobu podať. Žalovaný účelovo predlžoval konanie, zvyšoval trovy konania. Súd priznal žalobcovi trovy konania v celom rozsahu vo vyúčtovanej výške v sume 3.809,14 Eur, ktoré súd v odôvodnení rozsudku detailne špecifikoval.

6. Žalobca v návrhu žiadal polovicu výplatu podielového spoluvlastníctva v celkovej výške 15.000,00 Eur. Súd rozhodol, že žalobcovi nepriznal oslobodenie od povinnosti zaplatiť súdny poplatok za návrh. Žalobca zaplatil súdny poplatok za návrh vo výške 900,00 Eur, čo je 6 % zo sumy 15.000,00 Eur podľa položky 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov. V rozsudku žalobcovi bol priznaný vyporiadací podiel vo výške 16.706,03 Eur. Súdny poplatok zo základu 16.700,00 Eur vo výške 6 % je 1.002,00 Eur, pričom bol zaplatený súdny poplatok vo výške 900,00 Eur, doplatok súdneho poplatku tak činí sumu 102,00 Eur.

7. Zákonná sudkyňa v závere dôvodovej časti napadnutého rozsudku vyjadrila sa k podaniam zástupcu žalovaného, v zmysle ktorých bolo potrebné riešiť aj otázku zaujatosti sudkyne. Zdôraznila, že pre súd aj účastníkov konania a právnych zástupcov je záväzný záver rozhodnutia nadriadeného súdu, Krajského súdu v Žiline č.k. 8NcC/38/2014-162 zo dňa 06.06.2014, ktorý rozhodol, že sudkyňa nie je vylúčená z rozhodovania v tejto veci. Tlak právneho zástupcu žalovaného nebol zameraný na ovplyvňovanie sudkyne pri rozhodovaní, ale bol zameraný na vylúčenie sudkyne z rozhodovacej činnosti. V nadväznosti na uvedené sudkyňa konštatovala, že napriek uvedenému tlaku na jej vylúčenie, konala a rozhodla nestranné, nezávisle, tak, ako jej to ukladá článok 46 ods. 1 Ústavy SR.

8. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zotrvával na všetkých svojich písomných podaniach, ako aj ústnych prednesoch, ktoré boli v rámci súdneho konania produkované a v podrobnostiach poukázal na ich obsah. Súd sa dopustil viacerých hmotno-právnych, ale aj procesno-právnych pochybení. Prioritne dal do pozornosti, že žalobca v konaní klamal a svojimi tvrdeniami zavádzal súd. Žalobca nikdy nemal záujem v rodinnom dome bývať, tento nadobudol od svojej matky za sumu približne 50.000,00 Sk, pričom na dome skutočne realizoval opravu a čiastočnú výmenu strešných žľabov s ich náterom a vybudovanie schodiska ako dočasného prístupu na prvé poschodie rodinného domu. Opomenul však uviesť skutočnosť, že do domu sa sám nemá kadiaľ dostať, nakoľko v minulosti predajom inej nehnuteľnosti a pozemkov v susedstve si sám zamedzil prístup k sporným nehnuteľnostiam a hoci je vybudovaný samostatný vstup na prvé poschodie, k tomuto vstupu (schodisku) sa žalobca nemá ako dostať po vlastných pozemkoch. Rovnako nie je pravdou, že by žalobca chcel so svojou rodinou v predmetnom rodinnom dome bývať a jeho aktivita zo strany žalovaného je vnímaná ako akt nátlaku na jeho osobu za účelom donútenia odkúpiť od neho spoluvlastnícky podiel. Vždy sa chcel so žalobcom dohodnúť, a to už aj pred súdnym konaním, kedy žalobca požadoval sumu 17.500,00 Eur za spoluvlastnícky podiel, čo nekorešponduje so zákonnými zásadami primeranej náhrady. Taktiež je klamlivé tvrdenie žalobcu, že bol odkázaný odísť do Českej republiky. Žalobca si domácnosť v ČR vytvoril z dôvodu, že tam aj pracuje a zopakoval, že žalobca nikdy nemal záujem v predmetných nehnuteľnostiach zriaďovať si domov. V rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku súd argumentoval, že do dňa rozhodnutia odvolateľ nepredložil žiaden dôkaz, že má finančné prostriedky

na výplatu spoluvlastníckeho podielu. Opätovne uviedol, že na vyplatenie spoluvlastníckeho podielu k dnešnému dňu nemá finančné prostriedky, a preto takýto dôkaz súdu predložiť nemohol, lebo ním nedisponuje. Nedisponuje finančnou hotovosťou na výplatu spoluvlastníckeho podielu a prisúdená výplata s príslušenstvom je pre neho doslova likvidačná. Čo sa týka vertikálnej delby, táto nie je možná. Do úvahy by prichádzala horizontálna delba, avšak za predpokladu, že by došlo zo strany žalobcu ku kompletnej rekonštrukcii, resp. dobudovaniu základných vecí, ako je prívod vody, kúrenie, odpady a v podstate kompletná rekonštrukcia prvého poschodia, nakoľko táto časť nehnuteľnosti nebola dorobená a nebola nikdy užívaná, či už žalobcom alebo jeho právnou predchodkyňou. V spornej nehnuteľnosti od začiatku býval žalovaný so svojou rodinou. Dal do pozornosti, že nemá šancu dostať úver, nakoľko na poskytnutie úveru nespĺňa osobné predpoklady a jednak žiadna z bánk neprijme ako formu ručenia záložné právo k sporným nehnuteľnostiam, nakoľko tieto sú v zlom stavebno-technickom stave, na nelukratívnom mieste a ako také nemôžu slúžiť ako zábezpeka poskytnutého úveru. V uvedenej súvislosti poukázal na svoje podanie zo dňa 31.12.2013, kde uviedol všetky podstatné skutočnosti, ako aj skutkové okolnosti danej veci a jednoznačným spôsobom prezentoval svoje stanovisko vo veci. Samotný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že je viazaný kogentným ustanovením § 142 Občianskeho zákonníka, a pokiaľ niektorý zo spoluvlastníkov nevyjadrí súhlas s určitým spôsobom, tak napokon nastúpi posledná, tretia možnosť vyporiadania podielového spoluvlastníctva predajom tretej osobe a rozdeleniu výťažku. Súd v podstate bez vykonania meritórneho pojednávania a akéhokoľvek relevantného dokazovania rozhodol bez toho, aby si učinil predstavu o predmete sporu osobnou ohliadkou na mieste samom, či už za účasti alebo bez účasti znalca. Súd nariadil znalecké dokazovanie ohľadom, podľa súdu, jedinej spornej okolnosti, a to ceny. V tejto súvislosti dal do pozornosti odvolaciemu súdu, že pri zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva súd striktne nemôže brať do úvahy len všeobecnú cenu, resp. hodnotu stanovenú prípadným znaleckým dokazovaním, ale pri tomto spôsobe sa nahrádza tzv. primeraná náhrada, ktorá je výlučne na úvahe súdu a ku ktorej by mal dospieť na podklade riadne vykonaného dokazovania a ktorú by mal súd aj riadnym spôsobom odôvodniť. Ak teda súd nariadil vo veci znalecké dokazovanie, mal sa tejto znaleckej ohliadky tiež zúčastniť za účelom vytvorenia si predstavy o predmete sporu a o všetkých podstatných miestnych podmienkach. V štádiu nariadenia znaleckého dokazovania nemal dôvod vyjadrovať sa k osobe znalca. Znaleckej ohliadky sa zúčastnil právny zástupca a manželka žalovaného, ktorá sprístupnila domovú nehnuteľnosť a umožnila vstup na pozemky. Z uvedeného vyplýva, že v rámci konania bol činný a to podaním podrobného stanoviska vo veci samej, ako aj samotnou účasťou, či už na pojednávaniach, resp. aktívnou účasťou pri znaleckom dokazovaní. Zvrat v celej veci nastal až po doručení znaleckého posudku, kedy bolo potrebné dať znalecký posudok preskúmať iným znalcom, keďže závery sa priečia logickému uvažovaniu vo vzťahu k cenám, ku ktorým znalec dospel. Vzhľadom na pracovnú vyťaženosť kontrolného znalca počas letného obdobia, nebolo možné zabezpečiť v dostatočnom časovom rámci odborné stanovisko k znaleckému posudku, a preto bolo súdu doručené až neskôr. Nie je teda pravdou, že by sa k predmetnému znaleckému posudku nevyjadril, resp. nenavrhol dôkazy, pretože vo svojom podaní označenom ako stanovisko k znaleckému posudku a dôkazné návrhy zo dňa 04.11.2015, ktoré bolo súdu doručené dňa 05.11.2015, súdu uviedol a dal do pozornosti najpodstatnejšie a najmarkantnejšie pochybenia, ktoré znalec pri vypracovávaní znaleckého posudku učinil a ktoré dal do pozornosti odvolaciemu súdu. Podľa názoru žalovaného, znalecký posudok znalec vypracoval neodborne, za použitia nesprávnej metodiky výpočtu, nehovoriac už o skutočnosti, že minimálne v polovici jednotlivých prvkov, dospel k priradeniu zlých koeficientov, následkom čoho došlo k absolútne skreslenému výstupu vo vzťahu k záverom tohto znaleckého posudku. Súd argumentoval skutočnosťou, že odvolateľ nepredložil potvrdenie o dispozícii s finančnou hotovosťou a taktiež tým, že v stanovených procesných lehotách nedoručil svoje stanovisko, vyjadrenie, resp. dôkazný návrh. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 120 ods. 4 O.s.p., v zmysle ktorého až do procesného uznesenia, ktorým súd vyhlási dokazovanie za skončené, má právo navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, resp. na vyvrátenie tvrdení protistrany a súd sa musí s nimi vysporiadať. Nesprávne súd v odôvodnení rozhodnutia uvádza, že dôkazný návrh a stanovisko k znaleckému posudku bolo podané účelovo v snahe o odročenie pojednávania, pričom z takéhoto konštatovania je zrejmé, že sa súd riadnym spôsobom neoboznámil so skutočnosťami, ktoré sú v tomto podaní zo dňa 04.11.2015 vo vzťahu k znaleckému posudku uvedené, pretože v takom prípade nemôže konštatovať, že odvolateľ ako žalovaný nemal k znaleckému posudku žiadne výhrady a nejaké návrhy na doplnenie dokazovania podával len účelovo. V danom prípade je potrebné vykonať kontrolné znalecké dokazovanie, nakoľko znalec absolútne chybné a nesprávne vypracoval znalecký posudok a tieto pochybenia k riešeniu odborných otázok nemôže odstrániť ani svojím výsluchom, ani doplnením znaleckého posudku sám znalec. Skutočnosti, pri ktorých znalec pochybil, uviedol v podaní zo dňa 04.11.2015 a sú tak závažného charakteru, že nemôže

predmetný znalecký posudok slúžiť ako podklad pre rozhodnutie vo veci samej, pričom súd skonštatoval, že pri stanovení výplaty vychádzal striktné z jeho záverov. Za nepochopiteľnú označil úvahu súdu, keď vo vzťahu k stanoveniu výšky výplaty od všeobecnej hodnoty spoluvlastníckeho podielu žalobcu pripočítal polovicu jeho zhodnotenia a odpočítal polovicu zhodnotenia zo strany žalovaného, pričom tak súd dospel k výslednej sume 16.706,03 Eur, ktorú je povinný žalovaný vyplatiť žalobcovi titulom vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Súd nezdôvodnil, na základe akých úvah dospel k takémuto vzorcu, nakoľko znalec vyčlenil len hodnotu investície, ktorá bola vložená do rodinného domu, a to zo sumy, ktorá vyšla ako všeobecná hodnota rodinného domu, nakoľko tieto investície, resp. prvky sú započítané do celkovej všeobecnej hodnoty rodinného domu a nevedno z akého dôvodu potom súd pristúpil k ich pripočítaniu, resp. odpočítaniu. V konečnom dôsledku výška investícií sa počíta úplne iným spôsobom ako všeobecná hodnota nehnuteľností a ich kombinovanie preto neprichádza do úvahy. Závery okresného súdu sú preto v tejto časti nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Súd odignoroval svoje zadanie znalcovi, a to vyčíslíť reálne užívanie zistené v čase ohliadky, podľa ktorého jednoznačne vyplýva, že hodnotovo najväčší podiel z ceny rodinného domu má práve tá časť, ktorú užíva odvolateľ, a to nie z dôvodu, že by užíval niečo nad rámec, ale práve tá časť, ktorá je užívaná odvolateľom a jeho rodinou hodnotovo z celkovej všeobecnej hodnoty rodinného domu tvorí viac ako 70 % celkovej hodnoty sporných nehnuteľností. S touto skutočnosťou sa súd tiež nevysporiadal, teda nevysporiadal sa s tým, že vlastne užívaním došlo k udržiavaniu hodnoty sporných nehnuteľností. Pokiaľ by sa sporné nehnuteľnosti nevyužívali ako celok, teda neboli vôbec užívané, došlo by k ich úplnému schátraniu už dávno a predmetný dom by bol pripravený na demoláciu. S týmto sa súd rovnako nevysporiadal, teda nezohľadnil skutočnosť, akú mala jeho starostlivosť a starostlivosť jeho rodiny na predmetné nehnuteľnosti vplyv. Striktné rozdelenie všeobecnej hodnoty na polovicu za nepochopiteľného pripočítania a odpočítania akýchkoľvek investícií neobstojí a navyše súd takýto svoj postup vôbec neodôvodnil a nevysvetlil. Za najzávažnejšie porušenie práva na spravodlivý súdny proces označil tú skutočnosť, že súd napriek splneniu zákonných podmienok a predpokladov na jeho strane dňa 05.11.2015 nariadené pojednávanie neodročil, naopak vykonal pojednávanie a na tomto aj rozhodol. Pokiaľ bol vytýčený termín pojednávania na deň 22.09.2015, kedy prvýkrát z dôvodu zhoršenia zdravotného stavu žiadal o odročenie pojednávania, súd pri doručení upovedomenia o odročení pojednávania odvolateľa cestou právneho zástupcu vyzval, že má oznámiť zlepšenie zdravotného stavu v dostatočnom časovom predstihu tak, aby mohlo byť vytyčené ďalšie pojednávanie. Bez ohľadu na to, že nedošlo k podstatnému zlepšeniu zdravotného stavu, a teda súdu nič neoznámil, súd vytyčil termín pojednávania bez vedomosti či už zlepšenia alebo zhoršenia zdravotného stavu, na deň 05.11.2015. V oboch prípadoch, či už v žiadosti o odročenie pojednávania, ktoré sa malo konať dňa 22.09.2015, alebo v žiadosti o odročenie pojednávania, ktoré sa konalo dňa 05.11.2015, splnil všetky zákonom predpokladané náležitosti a predložil súdu všetky podklady na to, aby ním tvrdené skutočnosti preukázal a aby boli splnené podmienky na odročenie pojednávania. Aj keď nedošlo k podstatnému zlepšeniu zdravotného stavu od septembra 2015 do októbra 2015, súd absolútne bezdôvodne neakceptoval zákonný návrh, kedy podľa potvrdenia priloženého k žiadosti o odročenie pojednávania, ktoré sa konalo 05.11.2015, ošetrujúci lekár uviedol, že došlo k miernej remisii a podľa jeho vyjadrenia zdravotný stav by sa mal do konca kalendárneho roku 2015 stabilizovať takým spôsobom, že bude schopný zúčastniť sa pojednávania. Súd odvolateľovu žiadosť neakceptoval napriek tomu, že spĺňala všetky zákonom predpísané náležitosti a bolo priložené aj potrebné lekárske potvrdenie. Jednoznačným spôsobom boli konkretizované závažné zdravotné dôvody neprítomnosti na strane žalovaného a bolo žiadané odročenie z dôvodov na jeho strane. Nie je známe, z akých dôvodov súd nemohol vyčakať do januára 2016, kedy sa jeho zdravotný stav natoľko stabilizoval, že sa mohol zúčastňovať pojednávania, ktorých sa chce osobne zúčastniť, pretože má záujem vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, najmä ku skutočnostiam, ktoré súd doposiaľ nezaujímali. Za ďalšie pochybenie súdu označil stanovenie výšky vyporiadacieho podielu, pretože súdu uviedol závažnú skutočnosť, a to, že žalobca predmetné sporné nehnuteľnosti, resp. spoluvlastnícky podiel nadobudol za sumu približne 50.000,00 Sk, čo predstavuje 1.659,70 Eur. Pokiaľ za takúto sumu nadobudol žalobca spoluvlastnícky podiel, rozhodnutím súdu zarobil 10-násobok vloženého vkladu, čo odvolateľ označil za absolútne nespravodlivé a neslušné. Súd rozhodol nie na podklade nedostatočne vykonaného dokazovania, ale súd rozhodol bez absolútne žiadneho dokazovania, kedy sa oboznámil len so znaleckým posudkom, pričom napriek odvolateľom uvádzaným závažným nezrovnalostiam a pochybeniam znalca tento posudok akceptoval a vychádzal len z písomných podaní žalovaného. Ohradil sa voči tvrdeniu súdu, že právny zástupca žalovaného nevhodne komentuje postup súdu, pretože svoje tvrdenia ako aj argumentáciu smeroval výlučne pragmatickým a vecným smerom, kedy súdu poskytol dostatok tvrdení o nesprávnosti predloženého znaleckého posudku, ktorými sa súd mal zaoberať a nie zaoberať sa osobným osočovaním jeho osoby,

resp. osoby právneho zástupcu. Nepochopiteľný je záver odôvodnenia, kde súd uvádza akési tlaky právneho zástupcu na sudkyňu, z čoho môže plynúť nerovnosť účastníkov konania. Jeho choroba, ktorá ho trápila v jeseni roku 2015, nemôže slúžiť ako argument pre súd, že robil akékoľvek obštrukcie. Išlo o objektívny stav, ktorý bol napokon preukázaný. Súd rozhodol o druhej možnosti zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Za danej situácie, keďže nemá finančné prostriedky na výplatu, v konečnom dôsledku pôjde o jeho likvidáciu v exekučnom konaní, v ktorom sa predmetné nehnuteľnosti aj tak budú predávať v dražbe maximálne za predajnú cenu v sume 10.000,00 Eur, čo je primeraná náhrada za tieto nehnuteľnosti, ktoré znalec ohodnotil ako novostavbu v centre obce.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadal rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť a zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 345,52 Eur. V celom rozsahu sa stotožnil so závermi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Okresný súd dostatočne zistil skutkový stav a správne aplikoval právne predpisy, konkrétne zákonné ust. § 142 Občianskeho zákonníka, pričom poukázal aj na konštantnú judikatúru súdov. Do úvahy prichádzalo na prvom mieste rozdelenie veci. Z tvrdení oboch procesných strán mal súd preukázané, že vertikálna deľba nie je možná, a to z dôvodu, že nie je ochota účastníkov konania vynaložiť finančné prostriedky na rozdelenie nehnuteľnosti vo vertikálnom smere. Žalovaný od začiatku konania žiadal prikázať nehnuteľnosť do výlučného vlastníctva a nesúhlasil s tým, aby sa vyporiadanie uskutočnilo predajom tretím osobám a rozdelením výťažku. Rovnako žalovaný nesúhlasil so zamietnutím návrhu z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Procesný súd už v roku 2013 výzvou adresovanou procesným stranám uložil povinnosť tomu, kto žiada prikázať nehnuteľnosť do výlučného vlastníctva, zdokladovať, že má finančné prostriedky na výplatu spoluvlastníckeho podielu. Žalovaný napriek tomu, že chcel prikázať nehnuteľnosť do výlučného vlastníctva, nijakým spôsobom nezdokladoval možnosť vyplatenia žalobcu. V nadväznosti na uvedené procesný súd v záveroch svojho rozhodnutia správne odôvodnil svoj postup, t.j. prikázanie veci za náhradu. Dôvodné bolo nariadenie znaleckého dokazovania a procesný súd aj správne dospel k výpočtu výplaty spoluvlastníckeho podielu. Na výzvu súdu týkajúcu sa vyjadrenia k znaleckému posudku žalovaný a jeho právny zástupca ostali v konaní nečinní, a teda súd bol správneho názoru, že voči znaleckému posudku zo strany žalovaného nie sú žiadne námietky a nie sú ani návrhy na vykonanie dokazovania, ani ďalšie procesné návrhy. Ak žalovaný v odvolaní uvádzal, že vzhľadom na pracovnú vyťaženosť znalca a letné obdobie nebolo možné od 18. mája 2015 zaslať procesnému súdu vyjadrenie k znaleckému posudku, tak toto tvrdenie je opäť účelové. V zozname znalcov MS SR pre odbor stavebníctvo, odvetvie pozemné stavby a odhad hodnoty nehnuteľností, je zapísaných viac ako 100 znalcov. Účastník konania mal teda možnosť preveriť znalecký posudok u iného znalca, prípadne si mal dať vypracovať nový znalecký posudok na vlastné náklady a tento predložiť ako dôkaz v konaní. Dal do pozornosti, že procesný súd nemá povinnosť byť prítomný pri znaleckej ohliadke, keďže sa nejednalo o ohliadku na mieste samom v zmysle § 130 ods. 2 O.s.p. Ak žalovaný v odvolaní uvádzal, že žalobca si sám zamedzil prístup k nehnuteľnosti odpredajom pozemkov, podľa § 142 ods. 3 pri zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva rozdelením veci môže súd zriadiť vecné bremeno k novovzniknutej nehnuteľnosti v prospech vlastníka inej novovzniknutej nehnuteľnosti. Žalovaný bráni v užívaní nehnuteľností a medzi podielovými spoluvlastníkmi sú vážne nezhody, keďže na jednej strane žalovaný bráni v užívaní nehnuteľností podielovému spoluvlastníkovi a na druhej strane sa na jeho úkor aj bezdôvodne obohacuje, keďže užíva z nehnuteľnosti väčší podiel ako mu prináleží. Ak žalovaný uvádzal, že žalobca nadobudol svoj podiel za sumu 50.000,00 Sk, túto skutočnosť žiadnym spôsobom nepreukázal. Žalovaný obštrukčným a účelovým postupom v konaní sťažil postup súdu, opakovane tri dni pred nariadeným termínom pojednávania z rovnakých dôvodov podal žiadosť o odročenie pojednávania a okresný súd správne konštatoval, že odporcov chronický, trvalý zdravotný stav, znemožňuje žalobcovi uplatniť si svoje právo a právo podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR. Obštrukčne konal žalovaný aj keď v deň pojednávania v ranných hodinách podal návrh na vykonanie kontrolného znaleckého posudku, keď tak neurobil od 18. mája 2015. Prvostupňový súd správne tento postup vyhodnotil ako účelový. Procesný súd sa dostatočne a vyčerpávajúco vyjadril ku všetkým tvrdeným a preukazovaným skutočnostiam, správne vyhodnotil dôkazy a vykonal dôkazy potrebné na objasnenie veci.

10. Právnomu zástupcovi žalovaného bolo dňa 25.04.2016 doručené vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného, na ktoré písomne nereagoval.

11. Krajský súd, ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 veta prvá O.s.p.), pričom

podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O.s.p., preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 a 2 písm. b/, d/ O.s.p.) a po preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) podľa § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O.s.p. zrušil a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátil na ďalšie konanie, z nasledovných dôvodov:

12. Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. súd rozhodnutie zruší, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

13. Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

14. Ak súd prvého stupňa v konaní postupoval v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku tým, že účastníkovi konania odoprel alebo znemožnil uplatnenie procesných práv, odvolací súd musí v každom prípade jeho rozhodnutie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

15. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.). Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 120 ods. 4 O.s.p.). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

16. Je predovšetkým na osobe tvrdiacej, že jej prislúcha nárok, tento riadne uplatniť a predložiť potrebné dôkazy o jeho existencii. Skutočnosti a dôkazy, ktoré účastník neuplatnil v konaní pred súdom prvého stupňa, nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ust. § 205a ods. 1 O.s.p.). V odvolacom konaní sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a účastník môže v druhostupňovom konaní vzniesť námietky proti postupu prvostupňového súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované.

17. Podľa § 101 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a že dbajú na pokyn súdu.

18. Súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

19. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, nemožno chápať tak, že by súd nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný účastníkovi poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Uvedená požiadavka je vyjadrená hlavne v ust. § 115 O.s.p., ktoré súdu ukladá predvolať účastníkov na pojednávanie tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Je na účastníkovi, či využije svoje právo zúčastniť sa pojednávania na súde. Ak účastníkovi bráni určitá prekážka v účasti na pojednávaní, mal by z tohto dôvodu požiadať o odročenie pojednávania, pričom treba súdu oznámiť dôvod tejto žiadosti. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. súdu umožňuje prejednať vec v neprítomnosti takéhoto účastníka, ktorý - hoci riadne predvolaný - sa nedostavil na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Z tohto predpokladu vychádza aj ust. § 119 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého pojednávanie sa môže odročiť len

z dôležitých dôvodov. Podľa odseku 2 uvedeného zákonného ustanovenia účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu, po tom, čo sa o ňom dozvedel, alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať. Návrh na odročenie pojednávania obsahuje najmä: a/ dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania, b/ deň, keď sa účastník o dôvode dozvedel, c/ ak je to možné, uvedenie elektronickej adresy, telefaxu alebo telefónu, na ktoré súd bezodkladne oznámi, ako návrh posúdil. Podľa § 119 ods. 3 O.s.p., ak je dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účasť na pojednávaní. Za takéto vyjadrenie sa považuje vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že účastník alebo jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania.

20. Novela Občianskeho súdneho poriadku vykonaná zákonom č. 388/2011 Z. z. v § 119 ods. 3 O.s.p. stanovila, že ak aj dôvodom na odročenie pojednávania je zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať ako ďalšiu, osobitnú náležitosť, vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu, neumožňuje účasť na pojednávaní a upravila, čo musí ošetrojúci lekár vo svojom vyjadrení výslovne skonštatovať, aby vyjadrenie bolo možné považovať za právne relevantné. To znamená, že zdravotný stav účastníka podľa právnej úpravy možno považovať za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania spravidla vtedy, ak účastník pripojí k návrhu vyjadrenie ošetrojúceho lekára v zákonom požadovanom znení. Zákon však jednoznačne neuvádza, ako má súd postupovať, ak účastník síce požiada o odročenie pojednávania z dôvodu zdravotného stavu, ale vyjadrenie ošetrojúceho lekára súčasne s návrhom nepriloží, resp. ho pripojí, ale jeho obsah nezodpovedá zákonnej požiadavke uvedenej v § 119 ods. 3 O.s.p. V takomto prípade ide o podanie vykazujúce vady (neúplné podanie), kedy je súd povinný pokúsiť sa o ich odstránenie. Súd má totiž v občianskom súdnom konaní v zmysle § 43 ods. 1 O.s.p. povinnosť postarať sa o odstránenie väd účastníkom už urobeného podania, včítane poučenia, ako treba opravu alebo doplnenie urobiť, a tak účastníkovi konania umožniť, aby ním urobený procesný úkon aj v skutočnosti vyvolal sledované procesné účinky. Ak preto obsahom návrhu na odročenie pojednávania, ktorého dôvodom je zdravotný stav účastníka, nie je relevantné vyjadrenie ošetrojúceho lekára, resp. zákonným požiadavkám zodpovedajúce vyjadrenie, je súd povinný vyzvať účastníka na jeho doplnenie a súčasne ho poučiť ako treba doplnenie urobiť, resp. čo konkrétne má byť obsahom vyjadrenia ošetrojúceho lekára. Podľa názoru odvolacieho súdu iba takýto postup, vzhľadom na možné procesné dôsledky, zodpovedá zabezpečeniu spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov dotknutého účastníka konania. V opačnom prípade, t.j. ak by súd bez dodržania uvedeného postupu dospel k záveru, že zdravotný stav účastníka nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania a vec by prejednal v jeho neprítomnosti, išlo by o postup nesprávny, ktorý by mal za následok odňatie možnosti konať pred súdom.

21. V posudzovanej veci okresný súd rozhodol vo veci samej na pojednávaní dňa 05.11.2015, keď rozhodol v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, za súčasnej aplikácie ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Vychádzal zo zistenia, že podľa lekárskeho potvrdenia u žalovaného ide o chronické ochorenie pohybového aparátu a chrbtice, pričom právo žalovaného na verejné prerokovanie veci nemôže ísť na úkor ústavného práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a na právnu istotu.

22. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že dňa 07.07.2015 okresný súd nariadil pojednávanie na deň 22.09.2015. Žalovaný dňa 18.09.2015 oznámil súdu, že žiada o odročenie pojednávania, pretože pojednávania vo veci sa chce osobne zúčastniť, avšak vzhľadom na momentálny zdravotný stav toto nie je možné bez rizika jeho závažného zhoršenia. K žiadosti o odročenie pojednávania pripojil potvrdenie ošetrojúceho lekára zo dňa 18.09.2015, podľa ktorého u žalovaného Z. K. ide o závažné ochorenie pohybového aparátu. Vzhľadom na zhoršený zdravotný stav - instabilitu je nutný prísny kludový režim na lôžku s permanentným sledovaním stavu. Zdravotný stav žalovaného neumožňuje účasť na súdnom pojednávaní dňa 22.09.2015, nakoľko je riziko zhoršenia zdravotného stavu. Prognosticky sa dá predpokladať stabilizácia a zlepšenie zdravotného stavu pri dodržaní liečebného režimu za približne 14 až 21 dní. Okresný súd dňa 18.09.2015 zrušil termín pojednávania z naliehavých zdravotných dôvodov na strane žalovaného, ktoré mu neumožňujú bez ohrozenia zdravia účasť na pojednávaní. Súčasne súd uložil právnenému zástupcovi žalovaného, aby v lehote do 3 dní od ukončenia práceneschopnosti, túto skutočnosť oznámil súdu. V prípade opakovania sa súd obráti na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Bez toho, aby žalovaný oznámil súdu ukončenie práceneschopnosti, resp. zlepšenie zdravotného stavu, okresný súd dňa 13.10.2015 nariadil

pojednávania na deň 05.11.2015. Dňa 02.11.2015 právny zástupca žalovaného požiadal o odročenie pojednávania a o ospravedlnenie neúčasti. Uviedol, že nakoľko zdravotné problémy žalovaného nepominuli, liečba naďalej trvá, nebolo možné súdu oznámiť ukončenie liečby a napriek tomu súd nariadil termín pojednávania na deň 05.11.2015. Z uvedených dôvodov žiadal o odročenie pojednávania, pretože pojednávania sa žalovaný chce osobne zúčastniť, avšak jeho zdravotný stav mu to neumožňuje bez rizika jeho závažného zhoršenia. K žiadosti o odročenie pojednávania pripojil potvrdenie ošetrojúceho lekára zo dňa 29.10.2015, podľa ktorého u žalovaného ide o chronické ochorenie pohybového aparátu - chrbtice - akútne exacerb. v toho času čiastočnej remisii - stav málo zlepšený, vyžaduje kľudový režim, nie je schopný dostaviť sa na súdne pojednávanie. Dňa 03. novembra 2015 sudkyňa oznámila právnenému zástupcovi žalovaného, že nejde o závažný dôvod podľa § 101 ods. 2 O.s.p., § 119 O.s.p. a pojednávanie neodročuje. Ide o chronický (trvalý) zdravotný stav, ktorým by žalobcovi znemožnili uplatnenie práva. Dňa 04.11.2015 právny zástupca žalovaného oznámil súdu, že žalovaný je naďalej v liečbe pre chronické ochorenie pohybového aparátu, došlo síce k čiastočnému zlepšeniu, avšak naďalej má nariadený kľudový režim za účelom úplnej stabilizácie zdravotného stavu. Zhoršený zdravotný stav mu neumožňuje bez ohrozenia, resp. zhoršenia zdravotného stavu účasť na pojednávaní, avšak tento stav je len dočasný. Výhľadovo do jedného mesiaca, maximálne však do konca kalendárneho roku malo by dôjsť k podstatnému zlepšeniu zdravotného stavu. Žalovaný chce sa pojednávania osobne zúčastniť a vyjadriť sa ku všetkým podstatným skutočnostiam a okolnostiam, ktoré sú predmetom konania. Zároveň uviedol, že si nepraje, aby sa pojednávania zúčastňoval právny zástupca, pokiaľ žalovaný nebude osobne prítomný. Apeloval na konajúci súd, aby svoje stanovisko o neodročení zvážil a rešpektoval ústavné právo účastníka konania na spravodlivý súdny proces. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 05.11.2015 vyplýva, že súd pojednával v neprítomnosti žalovaného ako aj v neprítomnosti právneho zástupcu žalovaného a podľa § 129 ods. 1 O.s.p. oboznámil podstatné časti listinných dôkazov, vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu a po ukončení dokazovania vyhlásil rozsudok vo veci samej.

23. V nadväznosti na dôvody odvolania zo strany žalovaného, odvolací súd konštatuje, že okresný súd svojím postupom znemožnil žalovanému realizovať jeho právo na prejednanie veci v jeho prítomnosti a súčasne aj právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, čím mu odňal možnosť konať pred súdom, z ktorého dôvodu odvolací súd musel napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Je nepochybné, že zdravotný stav žalovaného neumožnil mu zúčastniť sa pojednávania dňa 22.10.2015. Z potvrdenia ošetrojúceho lekára zo dňa 29.10.2015 rovnako vyplynulo, že zdravotný stav žalovaného vyžaduje kľudový režim a nie je schopný dostaviť sa na súdne pojednávanie, nariadené na deň 05.11.2015. Pokiaľ mal okresný súd akékoľvek pochybnosti o náležitostiach návrhu na odročenie pojednávania, mal vyzvať žalovaného podľa § 43 ods. 1 O.s.p. na doplnenie návrhu pripojením nového vyjadrenia ošetrojúceho lekára s poučením o tom, čo konkrétne má byť obsahom tohto vyjadrenia, aby zodpovedalo zákonnej požiadavke, a aby tak umožnil žalovanému, aby ním vadne urobený procesný úkon po prípadnom doplnení vyvolal sledované procesné účinky. Ak tak okresný súd neurobil a dospel k záveru, že zdravotný stav žalovaného nie je dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania a vec prejednal v jeho neprítomnosti, postupoval nesprávne v rozpore s ust. § 43 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 101 ods. 2 O.s.p. a § 119 ods. 3 O.s.p. Týmto postupom zaťažil konanie tak závažnou procesnou vadou, že rozhodnutie v ňom vydané, nemôže byť vecne správne. Navyiac v záujme zabezpečenia procesných práv žalovaného, v záujme plynulosti a bezprietahovosti konania, nič nebránilo okresnému súdu prípadne vykonať pojednávanie, resp. výsluch žalovaného v mieste jeho bydliska, a tak dať procesný priestor žalovanému, aby sa mohol vyjadriť k veci samej, k vykonávanému dokazovaniu ako aj ku všetkým rozhodujúcim a podstatným skutočnostiam vo veci.

24. Námietka žalovaného týkajúca sa nepreskúmateľnosti a nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku, je dôvodná.

25. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. Nálezy Ústavného súdu SR III.ÚS 209/04, IV.ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V dôvodoch rozhodnutia je nevyhnutné vyložiť právne aplikačné úpravy, ktoré súd viedli k podradeniu skutkovej podstaty pod príslušnú právnu normu, v záujme

preskúmateľnosti zdôvodnenia posúdenia veci je rovnako potrebné, aby súd v odôvodnení rozsudku presvedčivými argumentmi vyvrátil právne nesprávne námietky účastníkov. Všeobecný súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny význam rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

26. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nezodpovedá požiadavke riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. Právna úprava neurčuje, ako má súd dôkaz vyhodnotiť, uvádza len, že súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy tak, aby bola súčasne dodržaná právna úprava, formálna logika a aby rozhodnutie, resp. jeho odôvodnenie vychádzalo a opieralo sa o zistený skutkový stav, čo v danom prípade nebolo splnené. Súd pristupuje k hodnoteniu jednotlivých vykonaných dôkazov z hľadiska ich hodnovernosti a pravdivosti. Nie je pritom obmedzovaný zákonnými predpismi v tom zmysle, ako ten či onen dôkaz hodnotiť (zásada voľného hodnotenia dôkazov). Hodnotiacia úvaha súdu však nemôže byť ľubovoľná; súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Prítom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov. Zásada voľného hodnotenia dôkazov ukladá súdom povinnosť hodnotiť dôkazy podľa ich úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti, a pritom starostlivo prihliadať ku všetkému, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.).

27. V dôvodovej časti rozhodnutia (strana 6 ods. 2) súd uvádza, že konal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, pričom na pojednávaní dňa 05.11.2015 neboli vykonávané žiadne dôkazy, takže odporca ani nemohol byť ukrátený na svojich právach. Uvedené konštatovanie je v rozpore s obsahom zápisnice o pojednávaní zo dňa 05.11.2015, na ktorom súd podľa § 129 ods. 1 O.s.p. vykonával dokazovanie čítaním listinných dôkazov a taktiež dokazovanie výsluchom účastníka - žalobcu podľa § 131 O.s.p. Za takýchto okolností je odôvodnenie rozhodnutia zmätočné a teda nepreskúmateľné. Nezodpovedá stavu veci tvrdenie z napadnutého rozhodnutia (str. 4 ods. 4), že do termínu pojednávania žalovaný, resp. jeho právny zástupca nevyjadril sa ku znaleckému posudku, resp. nevyjadril sa, či navrhuje kontrolne znalecké dokazovanie, výsluch znalca a výsluch svedkov. Zmätočne následne vyznieva konštatovanie okresného súdu, že v deň pojednávania bol doručený procesný návrh žalovaného na nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania a na pripojenie spisov katastrálneho odboru (str. 5 ods. 1). Uvedené rozporné skutočnosti nedávajú jasný a zreteľný obraz o tom, či súd vôbec vykonal dokazovanie, aké, z akých dôkazov pri rozhodovaní vychádzal, ako dôkazy vyhodnotil, ako zistil skutkový stav. Odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu tak odporuje princípom spravodlivého procesu, a to najmä pokiaľ ide o jeho úplnosť, zrozumiteľnosť, presvedčivosť, v dôsledku čoho je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné. V tomto smere odvolací súd poukazuje i na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 78/05 zo dňa 16.03.2005, v ktorom sa uvádza: „Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p.“. Tým, že uvedené princípy neboli okresným súdom rešpektované, došlo jeho postupom k odňatiu možnosti konať pred súdom, t.j. procesným postupom súdu sa účastníkom znemožnila realizácia ich procesných práv, ktoré im Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany ich práv a právom chránených záujmov. V dôsledku toho odvolací súd rozsudok okresného súdu vo veci samej i v závislých výrokoch zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.).

28. Aj keď odvolací súd nemal možnosť v dôsledku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia vec posudzovať aj z hmotno-právneho hľadiska, dáva do pozornosti okresnému súdu a nad rámec uvádza, že zmyslom zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva je nové konštituovanie hmotno-právnych vzťahov odvíjajúcich sa od spoločnej veci a vyporiadanie doterajších vzťahov k nej. Predmetom vyporiadania preto môže byť len celá vec a nielen jej spoluvlastnícky podiel, aj keď len on môže byť v konkrétnom prípade vyporiadánim dotknutý. Takýto záver vyplýva z konštantnej judikatúry súdov v rozhodovaní v týchto veciach. Spoluvlastníci sa môžu dohodnúť o zrušení spoluvlastníctva a o vzájomnom vyporiadaní, ak je predmetom spoluvlastníctva nehnuteľnosť, dohoda musí byť písomná (§ 141 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ak nedôjde k dohode, spoluvlastníctvo zruší a vyporiadanie na návrh niektorého spoluvlastníka vykoná súd. Prihliadne pritom na veľkosť podielov a účelné využitie veci. Ak je to možné, súd vec rozdelí medzi spoluvlastníkov podľa výšky podielov. Ak nie je rozdelenie veci dobre možné, prikáže vec za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom; pritom prihliadne na to, aby sa vec mohla účelne využiť. Ak vec žiadny zo spoluvlastníkov nechce, súd

nariadi jej predaj a výťažok rozdelí podľa podielov (§ 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Občiansky zákonník, vychádzajúc zo zásady, že nikto nemôže byť nútený, aby zotrval v spoluvlastníctve, dáva v citovaných ustanoveniach prednosť dohode spoluvlastníkov, v ktorej dojednanú niektorý zo spôsobov vyporiadania uvedený v § 142 Občianskeho zákonníka. Zvolený spôsob vyporiadania nemá spočívať len v poskytnutí náhrady za spoluvlastnícky podiel, ale má viesť k vyriešeniu všetkých vzťahov, ktoré sa vytvorili medzi podielovými spoluvlastníkmi v súvislosti s existenciou spoluvlastníctva. Zo zásady, že nikto nemôže byť spravodlivo nútený, aby zotrval v podielovom spoluvlastníctve, vyplýva aj právo každého spoluvlastníka podať návrh na súd na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Ustanovenie § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka vzťahujúce sa na tento prípad nestanovuje iba výpočet spôsobu zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva, ale zároveň určuje aj záväzné poradie, v ktorom treba skúmať možnosť jednotlivých spôsobov vyporiadania: reálne rozdelenie podľa podielov prichádza do úvahy v prípade faktickej a funkčnej deliteľnosti predmetu spoluvlastníctva. Rozdelením nemusia vzniknúť rovnako hodnotné samostatné podiely predtým spoločnej nehnuteľnosti (pozemky nemusia mať rovnakú výmeru, rovnakú kultúru, bonitu, stavby nemusia mať rovnaký vek a stavebné charakteristiky a pod.). Na tieto okolnosti sa v praxi súdov pri vyporiadávaní prihliada tým, že sa vyjadří primeraná peňažná náhrada, ktorá sa priznáva príslušnému spoluvlastníkovi; b/ prikázanie veci za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom, ktorí o to žiadajú, prichádza do úvahy vtedy, keď reálne rozdelenie spoločnej veci nie je možné; c/ predaj a rozdelenie výťažku podľa podielov prichádza do úvahy v prípade, ak vec žiadny zo spoluvlastníkov nechce, a preto ju pri vyporiadaní nemožno prikázať do vlastníctva jednému z nich za náhradu.

29. Z dôvodov hodných osobitného zreteľa súd nezruší a nevyporiada spoluvlastníctvo prikázaním veci za náhradu alebo predajom veci a rozdelením výťažku (§ 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Možnosť zamietnutia návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je výnimkou zo zásady, že nikto nemôže byť nútený k tomu, aby zotrval v podielovom spoluvlastníctve. Ustanovenie § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka o dôvodoch hodných osobitného zreteľa, pre ktorý súd nezruší a nevyporiada podielové spoluvlastníctvo prikázaním veci za náhradu alebo predajom veci a rozdelením výťažku, patrí k právnym normám s relatívne neurčitou (abstraktnou - nekonkrétnou) hypotézou („dôvody hodné osobitného zreteľa“), t.j. právnym normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom, ale ktoré tak ponechávajú súdu, aby vymedzil sám hypotézu právnej normy zo širokého, vopred neobmedzeného okruhu okolností, podľa svojho zvaženia v každom jednotlivom prípade. Zamietnutie takéhoto návrhu možno iba so zreteľom na skutočnosti, ktoré tu boli v čase rozhodovania súdu. Zo znenia ust. § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka nevyplýva, že by žalobca musel tvrdiť a preukazovať existenciu závažných dôvodov, pre ktoré nie je ďalšie zachovanie spoluvlastníckeho vzťahu opodstatnené. Naopak z ust. § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že práve nevyhovenie návrhu musí byť opodstatnené existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa.

30. Ak podľa záverov okresného súdu žalovaný nesúhlasí so žiadnym spôsobom zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva, potom je povinnosťou súdu, aby si pre posúdenie veci zabezpečil aj z tohto hľadiska dostatok skutkových podkladov, pretože len výnimočne je možné návrhu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva nevyhovieť a výnimočnosť takéhoto postupu musí byť presvedčivo v konaní doložená a preukázaná.

31. V konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva nie je súd viazaný návrhom žalobcu, naopak z ust. § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva chronológia jeho postupu pri rozhodovaní v takejto právnej veci. Pokiaľ rozdelenie veci v spoluvlastníctve účastníkov nie je možné (čo musí byť ako odborná otázka vyriešená v konaní znaleckým posudkom), je povinnosťou súdu, aby sa pri konečnej úvahe o tom, ako rozhodne, vždy zaoberal pri hodnotení zisteného skutkového stavu tiež posúdením toho, či sú alebo nie sú dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Pri takomto rozhodnutí musí byť zohľadnený celý komplex dôvodov, ako aj situácia na oboch procesných stranách.

32. Či je v prejednávanej veci daný dôvod na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva jeho prikázaním do výlučného vlastníctva niektorému zo spoluvlastníkov, môže súd zistiť len na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a vykonaného dokazovania, a to prioritne zistením reálnej deliteľnosti sporných nehnuteľností. V prípade, že dospeje k záveru, že je možné zrušiť a vyporiadať podielové spoluvlastníctvo účastníkov k sporným nehnuteľnostiam, je potrebné, aby nariadením znaleckého dokazovania znalcom z odboru oceňovania nehnuteľností zistil primeranú

náhradu, ktorú je potrebné ustupujúcemu spoluvlastníkovi vyplatiť. Primeranú náhradu podľa ust. § 142 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka súd určí zodpovedajúcim podielom ceny celej veci, nielen cenou, za ktorú by bolo možné predať spoluvlastnícky podiel. Základom pre stanovenie primeranej náhrady pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti je jej všeobecná cena obvyklá v danom mieste v čase rozhodovania. Náhrada predstavuje príslušný podiel ceny, za ktorú by bolo možné reálne predať celú vec, nielen cenu, za ktorú by bolo možné predať príslušný spoluvlastnícky podiel. V konaní o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, v ktorom sa oceňuje spoluvlastnícky podiel účastníkov na nehnuteľnosti, v prípade, keď spoluvlastníkom zvyšnej ideálnej časti je jeden z účastníkov, vychádza súd z ocenenia celej nehnuteľnosti (nielen podielu). Prítom sa neprihliada k zaťaženiu nehnuteľnosti záložným právom, ak ide o zabezpečenie pohľadávky zo spoločného dlhu účastníkov. Primeranou náhradou v zmysle § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka je nutné chápať ako hodnotový ekvivalent vyjadrený v peniazoch, umožňujúci podľa miestnych podmienok obstaranie obdobnej veci, akú predstavoval podiel spoluvlastníka, prisúdený ostatným spoluvlastníkom. Primeraná náhrada musí vyjadrovať cenu, závislú nielen na konštrukcii a vybavení, ale i na ponuke a dopyte v danom mieste a čase. Za takúto nie je možné považovať náhradu, vychádzajúcu len z ceny zistenej podľa predpisov o oceňovaní nehnuteľností.

33. Z vyššie uvedeného vyplýva, že okresný súd pred vydaním napadnutého rozsudku nepostupoval dôsledne, keď v konaní, v ktorom nie je viazaný návrhmi účastníkov, sa riadne nevyporiadal s jednotlivými spôsobmi zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva upravenými v ust. § 142 Občianskeho zákonníka a ich záväzným poradím, keď bez ďalšieho konštatoval, že reálne rozdelenie sporných nehnuteľností nie je možné a pristúpil k ďalšiemu v poradí druhému spôsobu vyporiadania. S poukazom na nedostatočne zistený skutkový stav, je nedostatočne odôvodnené i rozhodnutie okresného súdu. Rozsudok okresného súdu tak odporuje princípom spravodlivého procesu, a to najmä s ohľadom na jeho úplnosť a presvedčivosť.

34. V dôsledku všetkých vyššie uvedených skutočností odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 221 ods. 1 písm. f), h) a ods. 2 O.s.p.

35. V ďalšom konaní okresný súd doplní dokazovanie v naznačenom smere, t.j. nariadi vo veci znalecké dokazovanie ohľadne reálnej deliteľnosti sporných nehnuteľností, ako aj ohľadne zistenia všeobecnej ceny nehnuteľnosti (pokiaľ žalovaný zotrvá na zásadných námietkach voči znaleckému posudku podanému v tomto konaní) a vyporiada sa aj s prípadnými ďalšími návrhmi účastníkov konania na doplnenie dokazovania. Po náležitom zistení skutkového stavu okresný súd viazaný záväzným poradím výpočtu spôsobov zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva uvedeným v ust. § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka vo veci rozhodne, pričom sa vyporiada každým možným spôsobom zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva medzi účastníkmi, avšak len za predpokladu, že po doplnenom dokazovaní nedospeje k záveru, že je tu možnosť rozhodnutia o žalobe v zmysle ust. § 142 ods. 2 Občianskeho zákonníka, kedy z dôvodov hodných osobitného zreteľa (ktoré musia byť v konaní nepochybne zistené a preukázané) súd nezruší a nevyporiada spoluvlastníctvo prikázaním veci za náhradu alebo predajom veci a rozdelením výťažku. Nepochybne je potrebné, aby sa okresný súd pred vydaním rozsudku dôsledne zaoberal osobnými, majetkovými a zárobkovými (príjmovými) pomermi účastníkov konania aktualizovanými v čase vyhlásenia jeho rozsudku. Okresný súd teda opätovne zhodnotí všetky relevantné skutočnosti konštatované odvolacím súdom v tomto uznesení a svoje výsledné úvahy v celej komplexnosti uvedie aj v odôvodnení nového rozhodnutia podľa ust. § 157 ods. 2 O.s.p. pri zachovaní procesných práv účastníkov konania.

36. V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

37. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané pred 01.07.2016, t.j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, čomu zodpovedá i procesný postup a rozhodovanie odvolacieho súdu. K písomnému vypracovaniu uznesenia však dochádza za účinnosti „nového“ procesného predpisu - zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok. Vzhľadom k nie celkom jednoznačným prechodným ustanoveniam (osobitne § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá CSP) odvolací súd v rámci písomného vyhotovenia uznesenia čiastočne zohľadnil aj aktuálnu právnu úpravu; napr. uvedenie mien a priezvisk sudcov rozhodujúcich vo veci, terminológiu označovania strán sporu, číslovanie odsekov odôvodnenia, poučenie o (ne)prípustnosti dovolania.

38. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)